

Japonci si hladijo jezo z bombami

Čudni neuspehi, katere doživljajo v zadnjem času Japonci v vseh od njih zasadenih kitajskih pokrajinah, so vrhovno japonsko vodstvo hudo razljutili. Mesto nad kitajsko pehoto si hladijo Japonci jezo nad nezavarovanimi Kitajci z bombami na letal. Japonska letala so 18. aprila čisto nepričakovano in hudo bombardirala važno kitajsko obmorsko mesto Kanton. Bombe niso padale samo na vojaška poslopja, ampak tudi na šole in samostane. Število smrtnih žrtev je bilo tako veliko, da mrličev niso mogli pokopati v teku enega dneva.

Ubogi kitajski begunci

Usoda Kitajske nikakor ni obupna, a vendar znaša število kitajskih beguncev, ki so zgubili vsled vojne z Japonsko vse imetje in se klatijo ter prosjačijo po raznih pokrajinah, deset milijonov.

Japonci hočejo zboljšati svoj neugoden položaj

Zaradi neugodnega položaja japonskih čet na jugu v pokrajini Šantung je japonsko vojni poveljstvo odredilo, da se tja

pošljejo v najkrajšem času močni oddelki razpoložljivih vojnih sil. Za okrepitev na fronti pri Sučovu so določene štiri divizije v moči 100.000 mož, ki so že krenile na pot. Ena divizija je bila prepeljana z ladja-

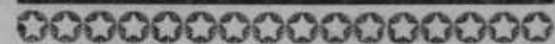
mi v Čangčav, od koder bo šla peš proti Čingčavu in od tam na Lingciu. Ostale tri divizije pa korakajo peš ob progi Cinan-Sučov.

Po katoliškem svetu

Tri nove svetnike je dobila katoliška cerkev. Na letošnjo Veliko noč je papež Pij XI. proglasil za svetnike tri može: enega Slovana, enega Španca in enega Italijana. Slovanskemu rodu pripada poljski jezuit pater Andrej Bobola, ki je bil rojen leta 1591. v okrožju Sandomierz iz pobožne plemiške rodbine. Star 20 let je vstopil v jezuitski red ter bil 12. marca 1622 posvečen za duhovnika. Plodonosno in požrtvovalno je deloval v dušnem pastirstvu po raznih krajih Litve in Bele Rusije. Posebno se je trudil za to, da bi razkolniške brate zopet pridobil za zedinjenje s katoliško cerkvijo ter je naposled umrl kot mučenik cerkvene edinosti. Zadnja leta pred svojo smrtjo je v tem oziru razvil

prav naporno, pa tudi uspešno delovanje v Pinski in okolici. Mnogotere, ki so bili z Rimom zedinjeni in so morali vsled tega veliko trpeti, je potolažil in utrdil v veri, pridobil pa je tudi prav mnoge razkolnike za zedinjenje s katoliško cerkvijo. Radi njegove gorečnosti in delavnosti so ga imenovali »lovca človeških duš«, sovražniki pa »roparja človeških duš«. Ko je prišlo mesto Pinsk pod oblast Rusov, se Bobola ni dal preplašiti, marveč je pomnožil svoje delo, svoje napore, pa tudi uspehe. To je razkolniške njegove sovražnike razkačilo. Ko so kozaki leta 1657 zopet zavzeli Pinsk, so ugrabili patra Bobola v bližini Janova, so ga krvavo bičali, privezali med dva konja ter odvedli v Janov. V mesnici na janovskem trgu so ga 16. maja na najokrutnejše načine trpinčili, da bi ga

dovedli do odpada od katoliške vere. Kljub najstrašnejšim mukam je pater Bobola ostal zvest do zadnjega. Ves pokrit s krvjo je padel na tla, še enkrat je dvignil svoje izsekane roke k nebu, na kar je kozaška sablja napravila konec njegovemu življenju. Ko so poljske čete zopet zavzele Pinsk, so mučenikovo truplo spoštljivo pokopali pod glavnim oltarjem jezuitske cerkve, od koder je bilo pozneje prenešeno v Polock. Množeči se čudeži so dali povod, da je bil Andrej Bobola leta 1853 razglašen za blaženega. Leta 1922 so boljševiki vdrli v njegovo kripto, kjer sicer niso našli zaželjenih zakladov, pač pa nestrohnjeno telo mučenikovo. Odpeljali so ga v muzej v Moskvo. Papež Pij XI. je dosegel, da so mu izročili svetnikovo telo, ki je bilo leta 1924 slovesno pokopano v jezuitski cerkvi (Al Gesú) v Rimu. — Drugi svetnik je španški frančiškan brat Salvator, ki je bil rojen leta 1520 v Kataloniji. Ko se je izučil v Barceloni za čevljarja, je stopil kot laični brat v frančiškanski red. Živel in deloval je v raznih samostanih kot nabiralec milodarov in kot kuhar. Kmalu je zaslovel med ljudstvom kot zdravnik bolnikov. Ljudje so kar trumoma vreli k njemu. Če je bil iz enega samostana prestavljen v drug samostan, so bolniki in njihovi svojci tekli za njim. Bolni, gluhi, slepi, božjastni in vsakovrstni reveži so ga hodili prosit pomoči. Brat Salvator jih je blagoslovil in premnoge ozdravil. Umrl je leta 1567 v samostanu v Cagliari na otoku Sardiniji. Leta 1711 je bilo njegovo češčenje od papeža odobreno, leta 1882 se je proces za proglašenje kot svetnika znova začel. Preteklo leto je dal papež Pij XI. razglasiti junaško stopnjo njegove čednosti. — Tretji svetnik je Italijan Janez Leonardi, ki je bil rojen leta 1543, umrl pa je leta 1609. Bil je lekarniški pomočnik, potem pa je šel v bogoslovje ter postal duhovnik. Mnogo je deloval med bolniki po bolnišnicah, jetniki po kaznilnicah in v skrbi za zanemarjene otroke. Ustanovil je poseben cerkveni red za oskrbo in vzgojo zanemarenjenih in siromašnih otrok. Leta 1861 je bil od papeža Pija IX. prištet blaženim. Pij XI. pa ga je o Veliki noči proglasil za svetnika.

Kakšen je „Naš dom“?

»Naš dom« obsega 64 strani in ima samo v eni številki 76 slik. Osemnajst piscev nas popelje v čuda sveta, v življenje doma in na tujem, nam pripoveduje lepe povesti in zapoje pesmi. Z velikim veseljem so vsi mladi sprejeli tako obširen del ugank, pa ne le zato, ker so uganke, pač pa posebno še zato, ker se obeta kot prva velika nagrada reševalcu, ki bo izreban — celotna zbirka 20 romanov Karla Maya! In vendar stane ta list letno samo 20 din! Zahtevajte list na ogled! Pišite na naslov: Uprava lista »Naš dom«, Maribor, Koroška cesta 5.

Iz drugih taborov

Sovraštvo do vere in cerkve očituje celjska »Nova doba« v svoji velikonočni številki na izredno jasen način. Navadno se zakrivajo naši liberalci za kuliso boja proti klerikalizmu, med tem ko je vera kot taka po njihovem zatrjevanju nekaj svetega. V omenjeni številki pa se celjsko JNSarsko glasilo sovražno zaganja proti zgolj verski in cerkveni prireditvi, namreč proti misijonu. »Krščanskim« JNSarjem ni prav, da se je 150 letnica župnije sv. Jederta nad Laškem proslavila s sv. misijonom. Ni jim dovolj, da se njihovi pristaši misijona ne udeležujejo, v svoji veliki verski »strpnosti«, o kateri se toliko širokoustijo, tudi drugim ne dopustijo, da bi se ga udeležili. Celó tako daleč gredo ti ljudje v svoji protiverski drznosti in zagrizenosti, da napadajo tiste delodajalce, ki so omogočili delavcem udeležbo pri misijonu. Tako namreč piše »krščanski« JNSar v svojem »krščanskem« glasilu: »Krono misijonu je dalo ravnateljstvo Trboveljske premogo-

kopne družbe Laško-Huda jama, ki je v svojih obratih oklicalo in opozorilo delavce na ta misijon. Torej smo res prišli že tako daleč, da se industrija vpreza v versko in cerkveno propagando.« Ali ne diha iz teh besed isto strupeno sovraštvo proti veri in cerkvi, ki je z njim napolnjena brezbožniška komunistična propaganda? In taki ljudje si drznejše imenovati se jugoslovanske nacionaliste!

V svobodo se je zagledal »Kmetijski list« (20. aprila), iz njenih oči pa je bral svojo lastno obsodbo. Kot predpogoj kmečke gospodarske svobode določa kmetovo razdolžitve. Spričo te ugotovitve s strahom spoznava, da ni JNS za to razdolžitve ničesar storila, temveč je z neprestanim odlaganjem odplačila gospodarsko stanje kmeta polabšala. V vprašanju kulturne svobode prihaja »Kmetijski list« do zaključka, da »naš kmet povsod ni še niti toliko svoboden, da bi si upal in znal izbirati ig